

Trương Tuấn Kiệt

Tập truyện ngắn Trương Tuấn Kiệt

Mong ước kỷ niệm xưa

*Thân tặng những người bạn lớp ĐV03.
(Nếu có ước muốn cho cuộc đời này, hãy nhớ ước muốn cho thời
gian trở lại...)*

Có một nhạc sĩ đã nói rằng : “Cuộc đời là những chuyến xe”, quả đúng như vậy các bạn ạ. Chẳng ai biết rằng chuyến xe định mệnh ấy sẽ đưa chúng ta đi đâu, về đâu, nhưng chúng ta biết rằng chúng ta

đã đến cùng một đích, chính là lớp ĐV03 của chúng ta đây. Với tôi cái tên ĐV03 vừa gần mà lại vừa xa xôi. Gần vì mới đây thôi tôi còn được cùng các bạn vui đùa, cùng vượt qua những kỳ thi căng thẳng, còn giờ đây khi ngồi viết những dòng tâm sự này thì bao kỷ niệm lại chợt hiện về. Bao gương mặt thân quen giờ chỉ còn là kỷ niệm, liệu có bao giờ ta quên họ không các bạn ?!

Kỷ niệm đầu tiên của tôi về đời sinh viên và cũng là kỷ niệm khó quên nhất chính là lúc bước vào thành phố. Mọi thứ đối với tôi thật choáng ngợp. Lần đầu tiên xa nhà, xa bạn bè, xa cả người “thương”, tôi chẳng thiết tha gì với mảnh đất mới này. Bạn bè tôi thì khác, họ thích thú đi chơi khắp nơi, còn tôi chỉ một mình ở phòng trọ khi thì ngủ khi thì nghe nhạc, bởi vì khi ngủ giúp tôi quên đi hiện tại chán chường còn nghe nhạc giúp tôi sống lại những ngày xưa. Phòng trọ của tôi năm nhất có tất cả 8 người, tuy đông nhưng tôi chỉ chơi được với mấy đứa bằng tuổi mình vì dễ nói chuyện, còn mấy đứa kia trông bọn nó “người lớn” quá.

Cái ngày đầu tiên được học ở lớp này bắt đầu vào một buổi chiều (không biết trời có mưa không nữa vì lúc đó Sài Gòn đang mùa mưa mà). Gọi là đi học thôi chứ tôi có học hành được gì đâu, mới mười hai giờ trưa mà bắt con em đi học thật là cực hình, đáng lẽ bằng giờ này tôi đang ngủ trưa ngon lành đấy, thay vì ngủ ở nhà tôi ngủ trên “bàn học”, một tay chống cằm che mắt ngủ còn tay kia thì giả vờ cầm cây viết, ấy vậy mà thầy cô chẳng biết gì cả. Nhưng lúc tỉnh ra thì hỏi ôi cuốn vở của tôi chẳng khác nào vở nháp vậy. Trên lớp đã vậy về

nhà tôi lại vút hết sách vở vào xó như quặng được gánh nặng vậy. Thực sự tôi cần một người bạn để chia sẻ nỗi trống vắng này, và Internet đã đưa tôi đến với thế giới ảo. Lần đầu tiên tôi biết Chat và gửi E-mail, nỗi buồn trong tôi vơi dần vì tôi không còn cô đơn nữa, tôi đã tìm cho mình những người bạn ảo. Còn những người bạn thật thì sao ? Ngày nào tôi cũng gặp họ trên lớp đó nhưng tôi chẳng thân với ai cả, có chăng cũng chỉ là nói chuyện qua loa thôi. Tôi không ý thức được rằng sau này họ chính là những người bạn tốt nhất của tôi hi hi.

Học được vài tuần thì chúng tôi phải đi học quân sự. Tôi hơi lo vì mình chẳng biết đi và ăn ở như thế nào. Mà mò mãi mới tìm được nơi học quân sự, tôi hơi thất vọng vì nó xấu xí quá. Tôi đăng kí ở lại vì đường về nhà tôi rất xa. Hồi đó tôi gặp Tín, thấy nó cũng “đẹp trai” và nở nang nên bắt tay làm bạn với hy vọng kiếm được chỗ dựa vững chắc hê hê. Chúng tôi ở cùng phòng (không cùng giường đâu) với nhau, cảm ơn những bát chè, trái cóc đã giúp chúng tôi tình thân mến thân hơn.

6h sáng chúng tôi phải lò mò dậy tập thể dục (điều mà hiếm khi tôi làm) nên đũa nào cũng ngáp ngáp dài. Lý thuyết thì học cả buổi sáng và chiều, chưa bao giờ tôi thấy mình phải học nhiều như thế. Ngồi trong lớp học mà mắt cứ mơ về nơi xa xăm nào vậy.

Thích nhất là vào những buổi tối, đây là thời gian mà mọi người được gần gũi, tâm tình với nhau. Sau khi đã làm quen hết những người cùng phòng, chúng tôi tổ chức giao lưu với các bạn phòng bên. Nhờ thế mà tôi quen được với thằng Biên vì nó biết thổi sáo

giống tôi (nhưng thua tôi xa khà khà) . Tôi quen được với Trường Kỳ vì cái tính “kỳ kỳ” của nó. Và vì con gái lớp tôi không nhiều và phòng con gái ở gần phòng tôi nên tôi quen được với Diệu, Thu, Thanh. Nhờ đi nhậu tôi quen được với Công Khanh, Thanh Hiếu, Phong Bảo, Lê Sơn. Còn rất nhiều người đáng nhớ khác nữa nhưng tôi chẳng nhớ là đã quen họ như thế nào nữa các bạn ạ. Kỷ niệm vừa vui và vừa buồn (cười) trong những tháng ngày học quân sự này gắn liền giữa tôi và Tín. Trong một lần đó vui tôi hỏi nó ăn quả “cà gút” chưa ? Nó bảo chưa ăn vì nó không biết quả “cà gút” ra làm sao cả. Để cho nó biết thế nào là “cà gút” tôi mới nói đó là một loại cà chua quả nhỏ như quả nho, khi chín có màu đỏ. Nó bảo : “À, quả này tao ăn rồi”. He he “Cà gút” là “cứt gà” đấy. Thế là nó giận tôi nguyên một năm học. Hậu quả là bây giờ nó trở thành bạn nhậu của tôi các bạn ạ. Thật là trong cái “rủi” có cái “xui”.

Phải nói rằng nếu không có lớp học quân sự này thì không biết bao lâu tôi mới quen được các bạn đây. Cho đến bây giờ mỗi lần nhớ lại tôi lại thấy bâng khuâng xao xuyến quá.

Năm nhất của tôi trôi đi chẳng có gì hay ho lắm nhưng thật đáng nhớ, đáng nhớ nhất là lần đầu tiên trong đời tôi phải thi lại môn thể dục (môn bơi ếch), có lẽ tôi tồn tới già quá.

Những ngày hè của năm nhất trôi qua thật là nhanh vì tôi phải sửa soạn khăn gói vào thi lại thể dục, hic hic. Cũng may là quê tôi có hồ bơi nên cũng tập luyện được chút ít, nếu không giờ tôi đâu có thời

gian mà viết những dòng này.

Năm hai được học buổi sáng, tôi mừng thầm vì nghĩ mình có nhiều thời gian buổi chiều để học và chơi. Nhưng tất cả đều chẳng như tôi nghĩ chút nào. Sáng, 6h30 đã vào học, điều này có nghĩa rằng tôi không được ngủ nướng mà phải dậy thật sớm để đi học và ăn sáng. Thực sự thì nếu không ăn sáng thì không tài nào học nổi vì mãi đến 11h20 mới được ra về.

Sau khi ăn cơm xong, do mệt mỏi quá tôi chẳng thiết tha gì với việc học, tôi lăn ra ngủ một cái cho đến chiều. Sự kiện này cứ lặp đi lặp lại mà tôi vẫn không sửa được. Biết là năm hai học hành rất vất vả, tôi thấy phải chấn chỉnh tình hình lại. Hồi đó tôi thấy thằng Biên rất chăm học, không ngày nào mà nó không ở lại trường học (nghe mấy đứa lớp mình phản ánh). Thế là tôi lân la lại học với nó. Người ta nói : “Học thầy không tày học bạn” quả không sai tẹo nào. Những gì thầy cô giảng trên lớp với tôi như nước đổ lá khoai thế mà Biên đã làm chúng thật dễ hiểu với tôi. Thế là ngày nào tôi cũng lên trường học bài với nó. Từ đó mái trường là nơi “tạm trú, tạm vắng” và Biên chính là người “thầy”, người bạn học thân thiết của tôi.

Năm hai chúng tôi vẫn phải đi học quân sự. Khác một điều là lần này đi chủ yếu thực hành bắn súng. Nghe bắn súng tôi thích lắm mặc dù mắt không phải là “siêu thị”. Năm nay tôi không ở lại trường quân sự nữa, tôi chọn xe buyt là phương tiện đi lại vì thấy nó rất tiện lợi, văn minh, lịch sự như quảng cáo trên bản đồ thành phố, chỉ mỗi tội phải dậy thật sớm để “bắt” nó. Được ngồi trên xe ngắm cảnh phố xá tấp nập khiến tôi rất thích thú. Sau này tôi có thói quen đi chơi bằng xe

buýt là thế.

Việc học quân sự cũng chẳng khó lắm. Khi thì xếp hàng điểm danh, khi thì giải tán. Vui nhất là những lúc tập nghi thức, tập lộn tùng phèo cả lên he he. Phải trải qua bao nhiêu bài luyện tập cơ bản chúng tôi mới được học về súng. Nhưng khi thi bắn thì lại bắn súng hơi, chắc bắn đạn thật tốn tiền lắm (nghe đồn là 20.000 VNĐ một viên = 10 vé xe buýt đấy khà khà). Trong lần thi này cũng khá nhiều người rớt, may mà ta được 5 điểm, thật là hạnh phúc.

Sang học kỳ hai chúng tôi được đi thực tập xưởng. Địa điểm cũng chẳng xa lạ gì, vẫn là nơi học quân sự. Tôi cũng thực sự thấy chán với nó vì đã đến đó không biết bao lần rồi. Nhưng lần này là đi thực tập nên cũng giống như là đi chơi vậy (tự an ủi mình). Lớp chia thành nhiều nhóm, mỗi nhóm thực hiện công việc riêng như hàn, tiện, nguội. Hai công việc đầu có vẻ dễ với tôi nhưng khi chuyển qua làm nguội thì thật là mệt. Đầu tiên, từ một cục sắt bạn phải đục, đẽo ra hình cái búa, sau đó thì mài nó thật nhẵn với độ chính xác đến từng milimet. Hì hục mãi tôi mới làm được hình dạng cái búa, tôi mừng khôn xiết. Chỉ còn mỗi khâu mài cho nó đẹp là ỏn. Được cái là khi nộp cho thầy ông khen tôi mài đẹp nhưng lệch mất 4mm, hic. Thế là phải mất cả ngày để làm mòn đi cái “4mm” ấy đấy. Một kỷ niệm thật khó quên phải không nào !

Những ngày cuối cùng của năm hai trôi qua thật lặng lẽ, có lẽ tại ta lặng lẽ quá ! Những cây phượng chưa ra hoa sao lòng ta như lửa cháy. Thế là đã hai năm rồi đấy !

Năm ba. Năm quyết định của cuộc đời. Dường như mọi thứ không được tốt đẹp cho lắm nhưng ta đã vượt qua tất cả, và quan trọng hơn là vượt qua chính bản thân mình. Cuộc sống luôn có những điều kỳ diệu của nó, và với tôi các bạn chính là điều kỳ diệu đó. Xin chân thành cảm ơn Hưng “ghẻ”, Quỳnh Anh và các bạn đã giúp mình trong những lúc bi quan tuyệt vọng. Mọi chuyện giờ đã qua, hãy sống vì hôm nay và ngày mai.

Năm tư. Gặp lại những người bạn thân yêu ôi ta mừng lắm, những tưởng như đã xa nhau cả thế kỷ vậy. Bây giờ lớp tôi không còn học ở phòng cũ nữa mà ở B003. Thầy mới, lớp mới, người xưa, những người đã ra đi và cả một số người mới đến nữa. Tất cả đã đổi thay nhưng cảm giác về một lớp học thân quen ngày nào vẫn không đổi. Năm nay tôi chuyển hẳn xuống ngồi bàn cuối cùng để trò chuyện với “Xóm nhà lá”. Tôi chơi với Đức Tâm vì thấy nó cũng hay hay ví dụ như nó có nhiều Softwares cho PC và Mobile và đặc biệt nó rất “lười học”. Chơi với nó tôi chẳng phải lo nghĩ nhiều về việc học hành như bọn thằng Biên, tôi và nó tha hồ thi nhau thằng nào lười hơn. Tiếc một điều là mãi đến năm cuối mới được nhậu với thằng bạn lười này he he.

Tôi cũng cùng chia sẻ với Hưng ghẻ những bản nhạc hay nhưng tôi vẫn không thích nó cho lắm vì nó hơi lảng nhãng khà khà khà. Tình bạn của tôi và Tín ngày càng gắn bó sâu sắc, nhờ nó mà tôi được

làm quen với phòng nó gồm Tuấn và Hiên. Phòng Tín cũng thường là nơi nhậu nhẹt của bọn tôi từ đó. Nhờ nhậu mà tôi được chơi với Hiệp “gà”, Minh, Dĩ... quả là lợi ích của việc nhậu không nhỏ chút nào, phải không các bạn...?

Còn nhớ năm ba chúng tôi đã phải làm đề án môn học vi xử lý, phải thiết kế mạch thực tế, thế mà mãi sang năm tư mới được đi học cách làm mạch. Quả là hơi ngược đời nhưng được đi thực hành kể cũng hay phết. Quán biếu thế thì giống như làm pháo hoa cháy rất đẹp, làm Amply thì nổ rất đanh ... Biết bao nhiêu là kỷ niệm ... nhưng vẫn mãi chỉ là kỷ niệm.

Vậy là đã hết bốn năm rồi mà ạ !

Ừ, nhanh thật đấy.

Mày có dự định gì chưa ? ...

Có vẻ chúng tôi không còn hồn nhiên vui đùa như ngày nào nữa.

Bao nhiêu thử thách và cơ hội đang chờ đón. Chuyến xe cuộc đời sẽ đi đâu về đâu ?

Những ngày học cuối cùng của ĐV03 thật âm đạm và trầm lắng.

Phần thì mọi người đang bộn bề với những lo toan phần thì lớp vắng người do “Xóm nhà lá” đi “sơ tán” ở quán coffee hết. Chứng kiến cảnh lớp “tan hoang” như vậy quả thật không còn lòng dạ mà học.

Hết leo lên bàn trên lại quay xuống bàn dưới trò chuyện tôi chẳng biết làm gì cả. Từ nhỏ đến giờ mặc dù trải qua nhiều “buổi học cuối cùng” nhưng có lẽ đây là buổi cuối cùng của cuối cùng vì có thể sau

này tôi không còn được đi học nữa (trừ khi học lại, hic). Chắc chắn đây sẽ là một ngày không bao giờ quên của mọi người (trừ những người không đi). Tôi đi học sớm hơn thường lệ để có thời gian ngắm nhìn lớp kỹ hơn, vẫn bàn ghế thân quen nhưng sao nghe lòng xôn xao quá. Bốn năm qua mình đã thờ ơ bỏ qua bao nhiêu cuộc vui của lớp, một tấm hình chụp chung cũng không có. Thật là buồn...Giờ đây những hình ảnh về buổi học cuối cùng sẽ không bao giờ quên trong Trái tim và trong cả “Thẻ nhớ” điện thoại của tớ nữa hi hi.

Buổi nhậu hôm đó thật là vui, dẫu là tiệc chia tay nhưng mình biết rằng chúng ta sẽ luôn nhớ về nhau phải không ĐV03...? ...

Buôn Ma Thuật 2h33' ngày 20/01/2008

Trương Tuấn Kiệt (Kiettel ĐV03)

Trương Tuấn Kiệt

Tập truyện ngắn Trương Tuấn Kiệt

Bạn Thân

Ai cũng có bạn nhưng thật hạnh phúc cho những ai có được người bạn thân. Tôi cũng có một thằng bạn thân, rất thân. Nhưng giờ này và có lẽ sau này nữa tôi và nó không biết khi nào gặp lại. Đêm nay xem tivi thấy những đứa trẻ nô đùa trên đồng cỏ chợt làm tôi nhớ quá, nhớ thằng bạn thân ...

*“Anh với tôi đôi người xa lạ
Tựa phương trời chẳng hẹn quen nhau ”*

Tôi và nó gặp nhau năm lớp sáu. Tôi chơi với nó vì thằng bạn gần nhà tôi chơi với nó. Lúc đầu cũng chẳng thân thiết gì lắm, vì chơi ba người nên khó hòa hợp lắm, giống bài thơ “Chuyện ba người” ấy :

*“Một người đi với một người
Một người đi với nụ cười hắt hiu
Hai người vui biết bao nhiêu*

Một người lặng lẽ buồn thiu đứng nhìn”

Chuyện là thế đấy. Không hiểu sao cái ngày đầu ấy tôi thấy khó chịu vì nó quá, có lần tôi và nó còn đánh nhau te tua nữa.

Năm lớp sáu và năm lớp bảy tình hình không khả quan mấy, hai thằng toàn nghĩ ra đủ thứ trò để chọc tức nhau. Những ngày hè thật thú vị, chúng tôi cùng đá bóng, mỗi lần như thế tôi và nó luôn ở hai phe đối địch nhau. Vì tức nó nên mỗi lần sút bóng tôi toàn nhằm vào nó với tất cả nội lực. Nó cũng không kém, cậy mình to khỏe toàn lấy thịt đè người tôi.

Chán đá banh chúng tôi lại chuyển qua chơi súng phốc. Hồi đó tôi là người làm súng giỏi nhất xóm. Tôi đã tự trang bị cho mình một khẩu súng máy tuyệt vời. Bất chước những bộ phim phưu lưu trên truyền hình, chúng tôi cũng chia phe chiến đấu, tất nhiên là tôi và nó luôn luôn là những kẻ không đội trời chung rồi.

Mùa hè qua đi, năm lớp tám đến lúc nào không biết, giả từ sân cỏ, giả từ chiến tranh, chúng tôi bước vào năm học mới.

Do tính ham chơi lười học từ xưa nên năm nay bố tôi không cho tôi tự do như trước nữa, hết học trên trường lại phải học thêm. Hồi đó tôi học thêm môn toán nhà bà bác. Bác tôi có quy định là ai làm xong bài tập thì được về sớm, xui cho tôi là tôi luôn là người về muộn nhất, hic hic.

Học hành căng thẳng, tình duyên lận đận nên tôi chẳng còn tâm trí

đâu để ý đến thằng bạn trời đánh kia. Chắc các bạn đang hỏi là tình duyên nào đúng không. Hồi năm lớp một tôi đã thích một cô bạn, tôi tự ví mình là Nobita học dốt, hậu đậu, còn nàng là Xuka xinh đẹp học giỏi hi hi ...

Nói tiếp chuyện của tôi nhé. Thằng bạn tôi hóa ra cũng bị áp lực học hành mà thay đổi tính nết hẳn, hẳn trở nên hiền lành và trầm tính rõ rệt. Thời gian cứ trôi đi và chúng tôi thân nhau lúc nào không biết nữa. Hè năm ấy chơi cái gì tôi và nó cũng luôn luôn một phe với nhau. Cùng đồng hành vượt qua những tháng ngày thơ ấu.

Vậy là hết năm lớp tám rồi. Tự nhiên tôi thấy buồn và lo quá. Buồn vì thời gian được học với nhau không còn nhiều nữa, tôi khá trầm tính và không hòa đồng nên thấy tiếc nuối về thời gian qua đã không gắn bó với lớp. Buồn vì tôi và nó sẽ không còn chung lớp, không còn được đi chung con đường khi tan học. Tôi lo vì kỳ thi tốt nghiệp không biết có vượt qua được không. Thật là ác mộng. Mỗi đêm nằm vắt tay lên trán, tôi suy tư như một người đàn ông thực thụ vậy ...

Vậy là cái năm học không mong đợi ấy đã đến. Tôi vắt chân lên cổ để chạy đua với thời gian. Tôi đề ra mục tiêu quyết tâm từ những ngày đầu. Hồi đó tôi sợ môn toán nhất, không phải vì môn đó khó mà là cô chủ nhiệm dạy toán lại là người quen của bố mẹ tôi. Tôi được bố mẹ giao cho cô “chăm sóc” khá tận tình. Cô này cũng có chiêu như bác tôi là phải làm xong mới được về, có lần làm mãi không xong tôi đành lén lút trốn cô ra về. Thấy bị ở lại mãi buồn nên tôi rủ nó cùng học cho có bạn, nhưng ...

Tôi quên kể cho các bạn là chúng tôi hay chơi trò nói láo trong lớp học. Hai đứa thi nhau nghĩ ra những từ không ai hiểu để rồi cùng nhau cười lăn cười lóc. Có lần trong giờ học môn lịch sử, cô giáo đang thao thao bất tuyệt giảng bài tôi bỗng cười toe toét với nó. Thế là cả lớp được giờ C to tướng.

Trở lại với lớp học thêm toán, cô tôi rất nghiêm khắc nên tôi rất sợ nhưng không hiểu sao hai đứa tôi lì lợm đến thế. Thay vì ngồi làm bài tập, chúng tôi nghĩ ra khối từ thú vị nhưng chỉ dám cười với nhau bằng ánh mắt (cười thầm ấy). Do cười nhiều quá nên mỗi lần chỉ cần gặp mặt nó là tôi thất cả ruột rồi. Có lẽ trong đời tôi chưa bao giờ cười nhiều đến thế, thật là hạnh phúc biết mấy.

Với mục tiêu đề ra đầu năm là “Học đến đâu cày sâu đến đấy” đã giúp tôi gạt hái thành công. Đặc biệt là trên lĩnh vực văn học, cô dạy văn rất thích đọc những bài văn của tôi cho cả lớp nghe. Tôi cũng thấy thích thú vì điều ấy. Cũng nhờ vậy mà tôi tự tin hơn khi tiếp xúc với người mình “thâm thương trộm nhớ” bấy lâu ...

Thằng bạn tôi thì cũng khá hơn những năm trước vì chúng tôi luôn động viên và học hỏi lẫn nhau. Tình bạn của chúng tôi ngày càng gắn bó tha thiết. Sau những giờ học căng thẳng, chúng tôi cùng đạp xe dạo khắp nơi. Những buổi sáng tinh mơ, chúng tôi hẹn nhau đi chạy bộ, tôi còn mang theo cả ống nhòm của bố để ngắm mấy chị xinh xinh tập thể dục nữa, he he.

Thú vị nhất là trò phưu lưu của chúng tôi. Mỗi thằng một cái xe đạp rong chơi khắp chặng đường. Mỗi một nơi chúng tôi đến đều để lại những ấn tượng riêng biệt, thích thú giống như Côlômbô ngày xưa tìm được Châu Mỹ vậy. Có những lần lạc trong rừng sâu không lối thoát, có những lần bên suối bắt gặp những “nàng tiên” đang tắm nữa ...

Nhưng có lẽ đường băng sân bay là nơi tụi tôi hay lui tới nhất. Một con đường dài xa tít, bốn bề là đồng cỏ xanh ngắt tận chân trời. Những buổi chiều chúng tôi lại đạp xe khắp đường băng, cùng nằm dài trên cỏ kể cho nhau những vui buồn của cuộc sống ...

Nhà bạn thân tôi là một trường mẫu giáo tư thục nên có rất nhiều truyện tranh và đồ chơi trẻ em. Tôi thì không thích trẻ em lắm vì tôi còn trẻ con mà. Nhưng tôi thích những cuốn truyện tranh và những món đồ chơi của nó.

Bố tôi thì chẳng bao giờ mua đồ chơi cho tôi cả, hồi đó nhà tôi còn nghèo mà. Món quà đầu tiên ông tặng tôi là cuốn truyện Doremon, những món đồ bửu bối của Doremon đã tạo cho tôi niềm thích thú lớn lao, đến giờ tôi vẫn còn thích đọc.

Vì bố tôi chẳng bao giờ mua đồ chơi nên tôi toàn tự làm lấy. Một lần được thấy chiếc máy bay điều khiển từ xa, tôi đã tự mình thiết kế và lắp ráp mô hình bằng những vật liệu thô sơ, có điều nó chả bao giờ bay được cả.

Ngày đó tôi thích ô tô lắm, cảm giác được cầm vô lăng lái xe phưu

lưu qua những nẻo đường luôn làm tôi sung sướng. Không có tiền mua xe điều khiển từ xa tôi tự chế tạo từ những chiếc xe bỏ đi.

Tôi đến nhà nó chơi, thật ngẫu nhiên và thú vị là nó cũng có niềm đam mê giống tôi.

Vậy là hai đứa tối ngày ngồi thiết kế xe để đua với nhau. Chúng tôi còn định sau này lớn lên sẽ làm một chiếc xe thật để hai thằng cùng phưu lưu nữa, buồn cười thật ...

Ngày thi tốt nghiệp sắp đến rồi, chúng tôi đành phải tạm hoãn niềm đam mê lại để vượt qua kỳ thi đầy cam go này. Tôi ôn khá kỹ nên điểm thi cũng khá cao và được vào trường công. Còn nó xui hơn nên vào trường tư. Tuy khác trường nhưng chúng tôi vẫn cùng nhau đạp xe, cùng nhau làm đồ chơi vào những ngày rảnh rỗi.

Từng năm học cứ trôi đi và chúng tôi vào đại học. Tôi ở Bình Thạnh, còn nó ở Thủ Đức. Hai nơi cách nhau một chuyến xe buýt. Tôi thì thích lên trên nó chơi lắm vì Thủ Đức không khí trong lành và có nhiều em xinh như mộng.

Đời sinh viên nghèo nên mỗi lần gặp mặt chúng tôi cũng chỉ uống cà phê, khi nào dư dả một chút thì lại “Bia hơi bình dân”.

Những tháng ngày vất vả nhưng đầy niềm vui của thời sinh viên đã trở thành kỷ niệm khó quên của tôi và nó.

Còn giờ đây, từng con đường tôi đi đều có dấu chân của nó để lại.
Có ai ngờ rằng tôi và nó lại phải cách xa. Nó đã bỏ mặc tôi đi dạo
một mình trên con đường mà hai đứa vẫn đi, bỏ rơi tôi giữa cuộc đời
lạc lõng ...

VỖ ơi ! Dẫu biết tao và mày còn nhiều sóng gió trên bước đường
phía trước nhưng lời ước hẹn ngày xưa tao sẽ không quên đâu. Sẽ
có một ngày, một ngày tao và mày lại được rong chơi trên những con
đường xa tít. Phải không ?

*“Bạn bè cũ nơi miền quê cũ
Ôi thân thương mong nhớ mấy cho vừa
Nơi cuộc sống trôi như dòng lũ
Ta chợt nhìn về góc xa xưa
Khi những chiều đường phố nhạt nắng thưa
Khi những chiều mây trắng gió đông đưa...”*

Buôn Ma Thuật 02h25 ngày 23/06/2009

Trương Tuấn Kiệt

Trương Tuấn Kiệt

Tập truyện ngắn Trương Tuấn Kiệt

Viết cho bạn bè tôi

(Có những điều sẽ phai nhạt theo năm tháng, nhưng kí ức tuổi thơ tôi về một vùng quê là mãi mãi...).

Hồi nhỏ, tôi không có bạn gái, chỉ toàn bạn trai thôi. Đứa nào mà chơi với con gái là bị chọc liên, he he. Tôi lại sợ bị chọc lắm nên mãi đến giờ vẫn chưa có ai. Tuy nhóm tôi thiếu bóng hồng nhưng vẫn thấy vui. Hồi nhỏ tôi hay nghịch bị ba đánh đòn suốt ngày vì tội trốn học đi chơi , "bị mẹ bắt được chưa đánh roi nào đã trốn" và cũng chẳng có cô bé nhà bên nhìn tôi cười khúc khích đâu hì hì. Tôi vốn không "sợ" mẹ cho lắm vì mẹ hiền, chỉ hù thôi chứ chẳng đánh tôi bao giờ vì tôi ốm yếu đánh thấy thương...

Ở xóm tôi. Xóm tôi gần sân bay nên tụi tôi đặt tên là " Xóm sân bay" nghe cũng hay hay... Xóm tôi cũng ít người cùng trang lứa tuy nhiên chơi cái gì cũng có nhau, và thời đó nghịch như quỷ sứ vậy. Những ngày hè thì tuyệt, chẳng phải học hành tôi đi từ sáng tới trưa rồi từ trưa tới chiều tối. "Nhàn cư vi bất thiện" tụi tôi rủ nhau đi ăn trộm xoài, chôm chôm... cái gì ăn được thì lấy. Tôi cũng tham gia nhưng

vốn nhất chỉ dám đi sau. Người ta nói đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma quả không sai . Trong một "phi vụ" tôi đã bị tóm vì cái tội đi chậm, hic, ông chủ tra hỏi, tôi khai đại địa chỉ nhà, nói là bố mẹ đi vắng, nhà thiếu cơm nên đi kiếm chút gì ăn, có lẽ nhìn tôi "hiền" và ốm yếu nên ông thương tình tha và còn cho tôi trái cây mang về nữa chứ, đúng là ở hiền gặp lành. Về nhà, tụi bạn hỏi: "Ông nói gì với mày thế ?". Tôi nói : "Ông bảo tụi bay tệ quá, bỏ rơi bạn bè." khà khà khà.

Lớn lên, chúng tôi không còn "phi vụ " nào nữa. Đường băng của sân bay là nơi tụi tôi hay lui tới đá banh, đạp xe đi dạo vào những buổi chiều, và cả khi buồn thì một mình tôi đi dạo. Vào những đêm trăng, chúng tôi nằm dài trên đường băng ngắm trăng, kể cho nhau những vui buồn của cuộc sống và cả chuyện "tình cảm" nữa hi hi.

Học cấp ba, chúng tôi không có nhiều thời gian. Một mình tôi lại đạp xe dạo trên con đường xa tít, nhìn hoàng hôn, một cảm giác buồn rười rượi. Phải chăng càng lớn chúng ta càng ít có thời gian bên nhau ?!.

Vào đại học mỗi đứa một trường nhưng chúng tôi luôn nhớ đến nhau. Thứ bảy, chủ nhật được nghỉ học tôi lên Thủ Đức chơi, tụi nó dẫn tôi đi nhậu, và trong mỗi lần như thế cái chuyện ngày xưa vẫn được kể lại ....

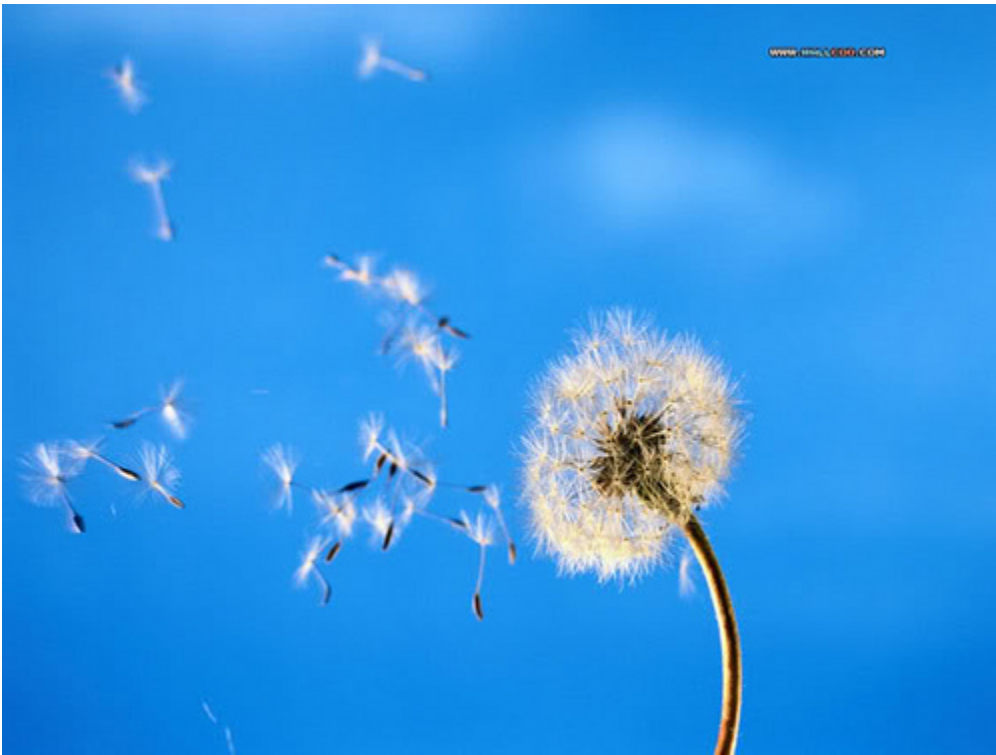
Sài Gòn. Tối thứ 6, phòng đi chơi hết, ta chẳng biết làm gì, bò thì chưa có, học không vô. Thôi lên viết vài dòng cho bạn bè, cho " Xóm sân bay"...

Trương Tuấn Kiệt

Trương Tuấn Kiệt

Tập truyện ngắn Trương Tuấn Kiệt

Bay lên cao những ước mơ ...

(Một mùa thu nữa lại đến rồi. Mùa thu, mùa tựu trường, mùa của những ước mơ bay cao, bay cao ...)

Mùa thu trong thi văn buồn lắm, có lẽ vì thấy lá vàng rơi tạo cho

người nghệ sỹ cảm thấy sự chia ly, lẻ loi. Còn mùa thu của tuổi học trò thì sao ? Có người vui và có người buồn. Với một thằng ham chơi lười học như tôi thì có lẽ mùa thu là mùa bắt đầu của nỗi buồn, tuy cũng buồn như nghệ sỹ khi mùa thu đến nhưng hai nỗi buồn hoàn toàn khác nhau. Hôm nay chợt thấy không khí mùa thu, chợt thấy buồn nhớ lại những ngày xưa ... Cũng mùa thu này mấy năm về trước ...

Mấy năm về trước ...

Trải qua ba tháng hè bay nhảy rong chơi, tuy cũng có đôi lúc nhớ trường nhớ lớp nhưng cứ nghĩ đến cái cảnh buổi sáng học trên trường buổi chiều học thêm làm tôi thấy chán ngấy. Và nếu ngày xưa tôi siêng năng học tập thì có lẽ bây giờ tôi không có được tuổi thơ đầy kỷ niệm như bây giờ.

Tuổi thơ tôi có gì mà nhiều kỷ niệm thế ? Là đứa trẻ miền cao nguyên nên tuổi thơ tôi là con điều biếc, là những buổi trốn học bị đòn roi, là những đêm trăng tỏ, là những đồng cỏ xanh xanh ... và còn nhiều lắm tôi không thể kể hết được đâu. Tuổi thơ tôi giản dị đơn sơ như chính những con người nơi đây vậy. Cho dù tuổi thơ đã đi xa nhưng xin cảm ơn tuổi thơ đã cho tôi những tháng ngày ý nghĩa và biết sống có ước mơ.

Bước vào năm học mới, buồn man mác, tôi đành phải kiếm cho mình chút niềm tin và hy vọng thôi. Hy vọng vào việc học hành thì chắc chắn không được rồi, biết hy vọng vào gì đây ? Trong những tháng ngày tuyệt vọng đó tôi đã tìm được một niềm vui vì mùa thu có một cái rằm mà trẻ con ai ai cũng thích đó là “Rằm Trung Thu”. Xin cảm ơn những người xưa đã tạo ra ngày này, tôi thầm nghĩ có lẽ người tạo ra cái ngày này là người cũng buồn như tôi khi mùa thu đến.

Thông thường khi đến rằm trung thu mọi trẻ em sẽ chuẩn bị cho mình đủ thứ đồ chơi như lồng đèn, đuốc hay bất cứ cái gì sáng là được. Còn nhớ trung thu hồi học cấp một tôi và đám bạn đua nhau làm lồng đèn, đũa làm lồng đèn ông sao, đũa làm lồng đèn con tôm, con cá, có đũa làm không được khóc đòi mẹ mua ...

Mãi khi lên cấp hai, lớn hơn một chút chúng tôi không còn làm lồng đèn nữa mà chuyển qua đốt đuốc. Khói bay mù mịt, sáng dậy đi học mà mặt vẫn còn đen như bao công.

Năm nay tôi không chơi đuốc nữa. Tôi sẽ làm một thứ gì đó thật mới lạ. Nghĩ như vậy trong đầu thôi chứ tôi cũng chưa biết phải làm cái gì cho mới lạ cả. Vậy là lại phải suy nghĩ rồi đây !

Hồi đó bọn tôi hay đi lượm thuốc súng (còn gọi là thuốc mồi) ở các rẫy cà phê. Những viên thuốc mồi từ hồi chiến tranh vẫn còn sót lại

rất nhiều, chúng nhỏ như những cục phân chuột và đen như than. Chúng tôi lượm về rồi đốt cháy cho vui, hoặc sáng tạo hơn là cuốn giấy bạc của bao thuốc lá vào và đốt, chúng bay tán loạn, khói mịt mù.

Chợt bùng lên trong tôi một ý tưởng tuyệt vời, tại sao mình không làm tên lửa từ những viên thuốc mỗi ngày nhỉ ? Vậy là tôi hì hục bắt tay vào việc chế tạo tên lửa.

Vì mới làm tên lửa lần đầu nên tôi còn mù mịt lắm. Định hỏi mấy bác người lớn nhưng sợ bị ăn roi nên lại thôi. Theo như những gì bọn tôi đã làm với những viên thuốc mỗi ấy thì khi cuốn giấy bạc và đốt thì nó bay, tôi kiếm một cái ống sắt nho nhỏ, bỏ vào ấy vài viên thuốc mỗi, bịt một đầu kín mít, còn đầu kia để một khe hở nho nhỏ. Tôi dựng đứng cái ống đựng thuốc mỗi và lấy nến đốt ở đuôi nó. Tất nhiên là tôi phải nấp sau một cái đồng gạch to rồi, lỡ nó bay nhầm vào tôi thì hết trung thu à. Chỉ sau chừng 2 phút, một màn khói xanh bốc lên nghi ngút, thuốc mỗi đã cháy, tiếng xì hơi ngày càng lớn và chiếc tên lửa của tôi đã phóng vút lên bầu trời.

Quá mừng rỡ với “phát minh vĩ đại” ấy tôi tụ tập bạn bè và làm lại một lần nữa cho bọn chúng xem. Cả bọn hí hửng lắm, và mùa trung thu năm ấy bọn tôi đã cùng nhau làm tên lửa.

Tôi là trưởng nhóm nên phân công anh em mỗi người một việc, thằng đi lượm thuốc mỗi, thằng đi kiếm ống angten để làm thân tên

lửa, còn tôi có nhiệm vụ lắp đặt và trang trí. Sau khi làm gần xong mọi thứ, chúng tôi ngồi bàn luận với nhau xem còn thiếu sót gì không. Có một thiếu sót rất nghiêm trọng là việc bắn tên lửa diễn ra vào ban đêm nên rất khó quan sát. Phải chi tên lửa bay lên rồi nổ tung như pháo bông thì hay biết mấy. Nghĩ mãi mọi cách mà không làm được tôi cũng thất vọng lắm. Trong một lần thử nghiệm tôi đã cho những viên thuốc súng nhỏ của đạn súng AK lên trên đầu thân tên lửa, sau đó mới bỏ các viên thuốc mồi lớn vào. Kết quả thật như mong muốn, khi bay lên cao tên lửa sẽ đốt hết thuốc mồi ở phần dưới, khi đốt đến thuốc súng ở trên thì tên lửa nổ tung và tỏa ra một thứ ánh sáng diệu kỳ.

Vậy là mùa thu năm ấy chúng tôi đã cùng nhau phóng tên lửa, tuy không bay được đến mặt trăng và các vì sao nhưng tên lửa của chúng tôi đã chở đi những niềm tin và ước mơ bay xa.

Mùa thu năm nay buồn lắm, chỉ còn mỗi một mình tôi ở lại quê. Tuy không buồn vì phải đi học nhưng lòng bỗng thấy thiếu vắng một cái gì đó thiêng liêng lắm, có lẽ đó là Tuổi Thơ ...

Buôn Ma Thuật ngày 29/08/2009.

Trương Tuấn Kiệt

Đánh máy: kiettel

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 9 tháng 9 năm 2009